

Скарбничка

Дитяча газета

Шоколадні цукерки

Урок кривого гвоздя 2

Пригоди шукачів 4

Правдивість
лучше всего 5

Нам пишуть 7

Морозко 8

Веселый English 9

Путешествие
дождевой капельки 10

Сьогодні до Тетянки і Мишка приходять гості! Ура-а! Знову мама спече їх улюблений пиріг, знову дістане красиві склянки і тарілки, постелить на стіл святкову скатертину. Тетянка з Мишком будуть допомагати їй розкладати ложки, ножі і виделки. А найголовніше – їх чекає приємне спілкування за столом з улюбленими дядьком Сашком і тіткою Ірою. Дядько Сашко завжди розповідає цікаві історії, а тітка Іра так мило усміхається, що дітям з нею теж приємно і весело. А ще вони завжди приносять смачні гостинці.

На цей раз гості принесли великі солодкі груші і красиву коробку шоколадних цукерок. Усе це мама поставила на стіл. Перед тим як сісти за стіл, мама тихенько нагадала дітям, що вони можуть з'їсти по одній, або хоча б не більше, ніж по дві, шоколадні цукерки. Адже вони добре знали, що від шоколадних цукерок у них вже була алергія. Діти пообіцяли.

Мама приготувала дуже смачне частування. Але найбільше Тетяні хотілося шоколадних цукерок. Спочатку вона з'їла дві цукерки, як сказала мама. А потім подумала: «А якщо ця алергія у них була не

від цукерок, а з іншої причини? Цукерки такі смачні». Подумавши про це, Тетянка вдалася до дій. Коли вона побачила, що ніхто не дивиться в її бік, то швиденько брала цукерку, клала в рот і тікала на кухню. Мишко теж нічого не помітив – він вже давно грався машинками. Тато не помічав нічого – він обговорював якісь новини з дядьком Сашком.

Здавалося, усе гаразд. Але тут мама зупинила свій погляд на коробці з цукерками – вірніше на коробці від цукерок, тому що жодної цукерки в ній не було. До речі, і Тетяні теж не було в кімнаті. Мама вийшла на кухню – дівчинки не було і там. Мама накинута на плечі пальто і вийшла у двір. У дальньому кутку двору, біля сарайчика, стояла Тетянка, закривши обличчя долонями.

– Тетянко, що з тобою? – запитала мама, підійшовши ближче.

Хоч вона і так вже здогадалася, що сталося з Тетянкою. На її обличчі і руках з'явився висип.

– Пробач мене, мамо, що я не послухалася тебе, – схлипуючи, мовила Таня, – я більше ніколи не буду... ну... я постараюся більше не їсти шоколадні цукерки.

Мама обійняла доньку, витерла її сльози. Вона не нагадувала Тетянці, що минулого разу дівчинка вже говорила ці слова. Мама розуміла, що донька здобула ще один неприємний досвід – тепер її обіцянка вже не була такою переконливою. Червоний висип нагадував дівчинці про її неправильний вчинок. Мама просто запропонувала Тетяні разом з нею розповісти Ісусу про своє бажання вирішити цю проблему. Вони взяли за руки і по черзі помолилися. Тетянка попросила вибачення за свою невиконану обіцянку і нестриманість і обіцяла в усьому слухатися маму. А мама подякувала Ісусу за його любов і попросила, щоб Він зцілив доньку. А також розповіла Ісусу про своє бажання навчитися проводити так свята, щоб вони нікому не приносили шкоди – можливо, їй краще поговорити зі своїми друзями, щоб якимось обходитися без шоколадних цукерок.

– Ну що, Тетянко, пішли додому. Дядько Сашко вже готовий розповісти щось цікавеньке.

І вони пішли додому.

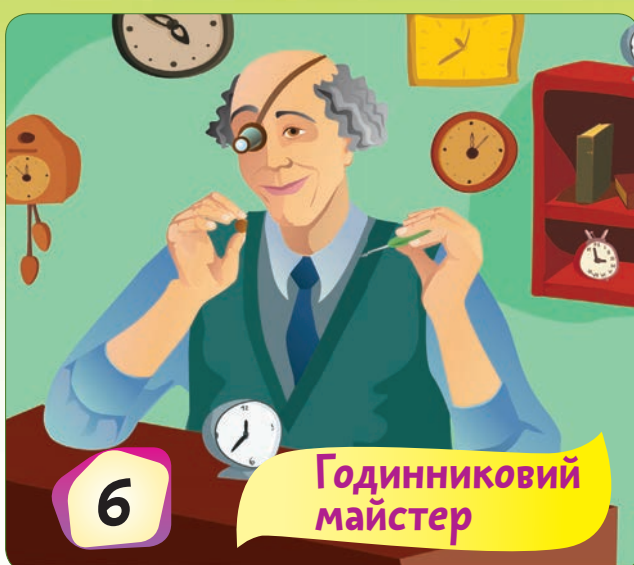
Любі друзі, з Новим роком!
Побажаю я усім
Йти вперед рішучим кроком,
Щастя вам у кожен дім.

І прибутку, і здоров'я,
Віри, радості для вас
Побажаю я з любов'ю
Всім у цей чудовий час!

Неподілене
яблуко

3

Годинниковий
майстер

6

Сюрприз для
золотошукачів

11

Светлана Крутова

Урок кривого гвоздя

В воскресенье Максим и Сережа вместе с дядей Пашей поехали в село к дедушке и бабушке. Там, в дедушкином сарае, дядя Паша устроил себе столярную мастерскую. Он пообещал племянникам научить их столярному делу. Всю дорогу они мечтали о том, что они могут сделать своими руками, когда научатся у дяди Паши работать в столярной мастерской. Поэтому, когда Максим и Сережа, отведав бабушкиных угощений, торопили дядю Пашу идти в мастерскую, они даже не ожидали, что все начнется с такого неинтересного задания. К тому же оно оказалось совсем непростым.

— Сначала вам нужно научиться работать молотком. Я тоже когда-то начинал с этого. Вот вам гвозди, вот молотки и деревянные бруски. Сегодня будете учиться забивать гвозди так, чтобы они полностью, до самой шляпки, входили в дерево.

И дядя Паша быстро и аккуратно забил гвоздь в деревянный брусок. Он показал, как нужно держать молоток и гвоздь, а потом улыбнулся и сказал:

— Только пальцы берегите!

Ребята начали пробовать. Ой! Почему гвозди такие непослушные?! Так и норовят погнуться! И молотки тоже не слушаются. Постоянно так и хотят ударить мимо гвоздя! И почему у дяди Паши

все гвозди быстренько так прячутся под молотком в дерево, а у них не хотят этого делать? Максим не выдержал и заплакал. Что теперь скажет дядя Паша, если он уже погнул шесть гвоздей и ни одного не забил до конца. У Сергея дела обстояли чуть лучше, но только в том, что у него было всего четыре погнутых гвоздя — он работал медленнее; а тот, что он забил самым последним, тоже умудрился почти у цели наклонить шляпу и врезаться ее краем в брусок.

— Ну, как тут мои помощники? — спросил дядя Паша, входя в мастерскую. Увидев слезы на щеках у Максима, он обнял племянника за плечи и сочувственно произнес:

— Понимаю, это непросто. Я и сам когда-то испортил много гвоздей. Но вы, ребята, не отчаивайтесь. Передохните немного. Я вам яблочек принес. Угощайтесь. А я вам расскажу, чему можно научиться у кривого гвоздя. Этот урок я запомнил с самого первого дня, когда впервые взял в руки молоток и гвозди.

Мальчики с удовольствием захрустели яблоками, присев на стоявшие здесь деревянные табуретки. А дядя Паша начал свой рассказ.

— Однажды большой кривой, ржавый гвоздь, лежащий в углу сарая, учил маленьких гвоздиков в пластиковой коробочке на

одном из стеллажей:

«Если хотите никогда не попасть на свалку, где вы будете ржаветь и мокнуть под дождями и в лютую стужу, нужно терпеливо перенести все удары молотка по вашим шляпкам. Конечно, это не совсем приятно, но зато потом вам будет уютно и тепло в деревянном доме. Вы будете чувствовать себя великолепно! Ведь так здорово держать собой важную деталь в доме вашего хозяина, выполняя почетную миссию. И многие годы ощущать себя полезным и нужным. Как я был глуп, что не захотел быть послушным и терпеливым!» Я подслушал этот шепот ржавого гвоздя и подумал: это хороший урок и для меня. Если быть послушным и терпеливым, не уклоняться от своих обязанностей, то можно всегда быть полезным и избежать многих неприятностей. Кому нужен кривой гвоздь? Так и непослушных, нетерпеливых работников ждет неудача. Я уверен, что у вас хватит и терпения, и желания быть послушными. Вы сможете стать хорошими мастерами своего дела, если запомните урок кривого гвоздя.

Новий рік

Я чекаю Новий рік,
Він – не за горами.
Подарунок приберіг
Я для тата й мами.

Це – листівка, яку сам
В школі на уроці
Любим я зробив батькам
Від синка та доці.

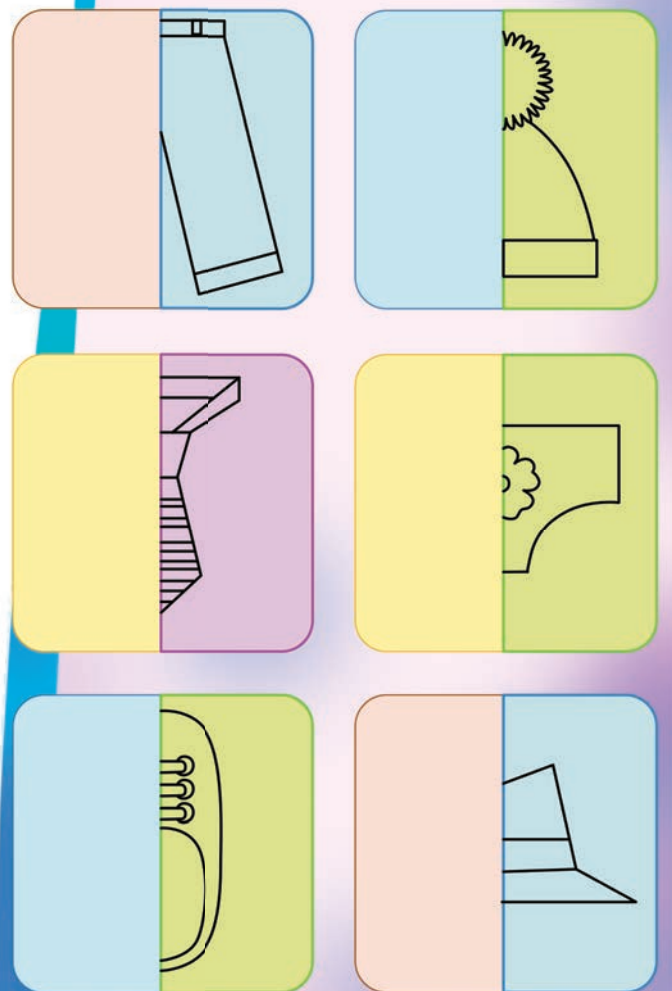
Бо сестричка ще мала,
Але розмовляти
Вже нарешті почала –
Каже: „мама“, „тато“.

Привітаємо удвох
Татуся й матусю.
Допоможе хай нам Бог –
Я про це молюся.

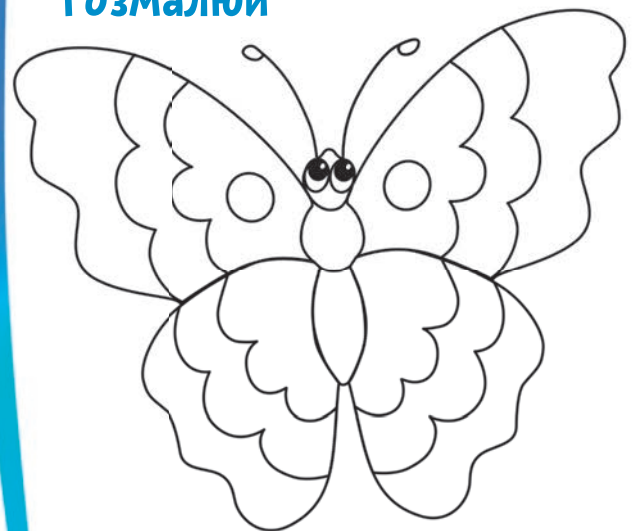

Половинки

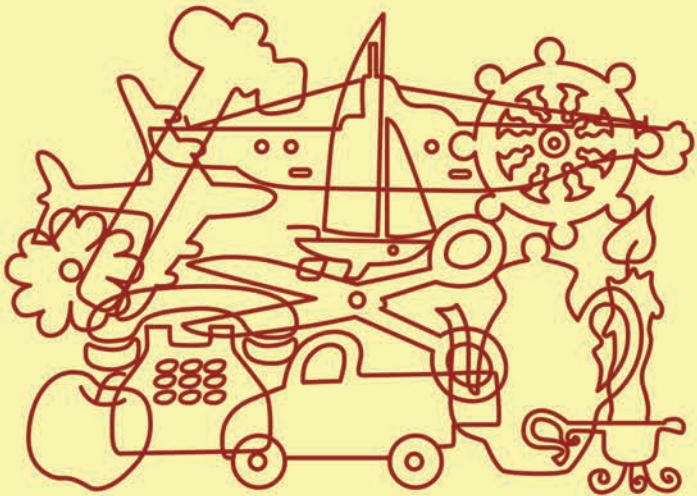
Домалюй половинки

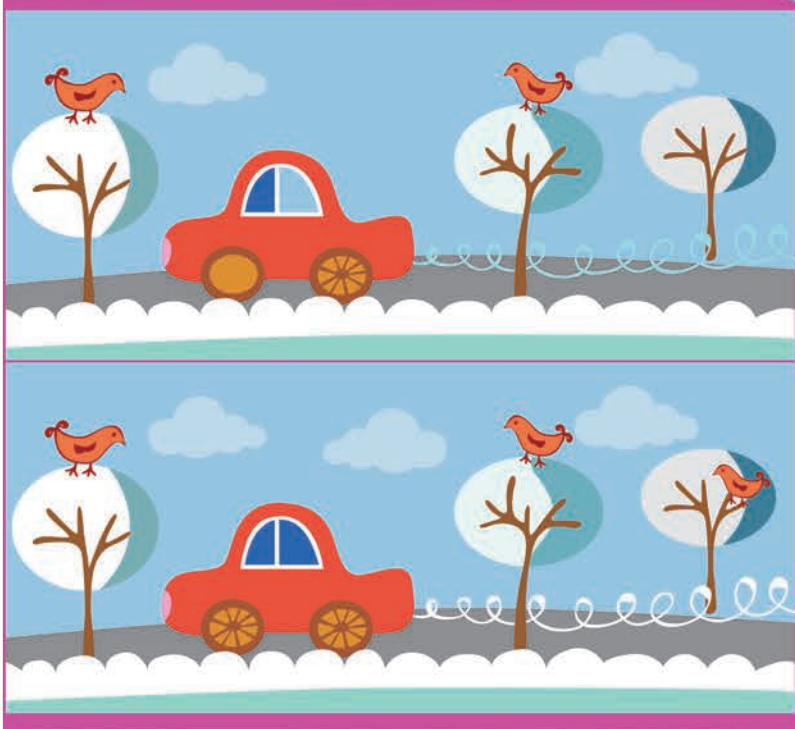
Розмалюй

Найди предметы

Отличия

Загадка

*Ветви белой краской разукрашу,
Брошу серебро на крышу вашу.
Теплые весной придут ветра
И меня прогонят со двора.*

(Зима)

Найди одинаковые шарфики

Оксана Томаляк

Неподілене ЯБЛУКО

На звичайній вулиці одного невеликого міста було весело та гамірно. Дві подружки Оля та Маринка вийшли прогулятися разом. Їх завжди бачили удвох, адже ще змалечку дівчатка ходили разом у один садок, а тепер і в школу. Вони любили проводити разом час, як ось тепер, – за прогулянкою до парку.

– Олю, а ти вже виконала домашні завдання? – запитала Маринка. – Швидше б ті канікули! – замріялася дівчинка. – Ми б з тобою гралися і не думали про уроки.

– Ні, не виконала. Але ти ж знаєш, що ми нікуди не дінемося – доведеться ввечері вчитися. Але давай зараз не будемо думати про них. Я хочу веселитися!

І побігла до гойдалки. Маринка побігла за нею. Де тільки вони не гралися – і на гойдалках, і на дитячому майданчику. Розпашілі і задоволені, дівчатка надвечір поверталися додому.

– Маринко, як добре, що я тебе зустріла! – зраділа сусідка Катруся, побачивши дівчаток у дворі. – Тітка надто важку сумку передала... допоможеш піднести на мій поверх?

– Авжеж, допоможу! Олю, зачекай мене...

Маринка повернулася дуже швидко, до того ж у хорошому гуморі.

– Дивися, мене Катруся пригостила, – і показала велике, на вигляд дуже смачне яблуко.

– Ух ти! Я ще таких великих і не бачила... Напевне, дуже соковите, – із сумом у голосі промовила Оля.

Маринка зрозуміла, що подружка хотіла б спробувати яблуко, тому усміхнулася і мовила:

– Олю, ти чого?! Звичайно, я з тобою поділюся! Ходімо до мене додому!

Вдома Маринка, залишивши однокласницю в кімнаті, побігла на кухню, щоб розділити яблуко. Обидві вже надто хотіли скуштувати його. Коли дівчинка обережно розрізала яблуко,

одна половинка виявилася значно більшою за іншу.

– Бери, Олю, це тобі, – і простягнула їй... меншу половинку.

– Це... мені? – засмутилася подруга, бо побачила в Маринки більшу частину. Олі стало так образливо, що вона мало не заплакала. Так, вона не допомагала нести сумку, але не розуміла, чому Маринка вчинила саме так.

– Ти знаєш, Маринко, спасибі, але мені пора додому. Я ще домашні завдання не виконала. До завтра!

Маринка не зрозуміла поведінки Олі. Вона навіть здивувалася і трішки образилася, чому подруга так швидко пішла додому.

Увечері, коли Маринка вже виконала завдання, бабуся запитала в неї, як вона провела день.

– Бабусю, чудово! Ми з Олею гуляли, тільки надвечір я на неї трішки образилася.

– Чому, внучко? Що трапилося?

– Розумієш, мене Катруся, наша сусідка, пригостила смачним яблуком. Я допомогла піднести їй сумку, ось і отримала невеличкий подарунок. Та коли я Олі дала половинку яблука, вона чомусь відмовилася і побігла додому.

Бабуся зрозуміла, у чому справа, і відразу запитала:

– Маринко, а ти як розрізала яблуко?

– Більшу частину залишила собі, а меншу їй запропонувала...

– Моя дорога дівчинко, – погладила по голівці внучку бабуся, – це не ти маєш бути ображена, це Оля на тебе образилася, тому і не взяла яблуко.

– Чому, бабуся? – Маринка була здивована.

– Коли ти розрізала яблуко, потрібно було його розділити на дві рівні половинки. І якщо в тебе все ж таки вийшло, що одна половинка більша за іншу, то ти мала пригостити Олю більшою половинкою. Вона твоя подруга, внучко, а друзів треба поважати і ділитися з ними однаково.

А ви як вважаєте, друзі?

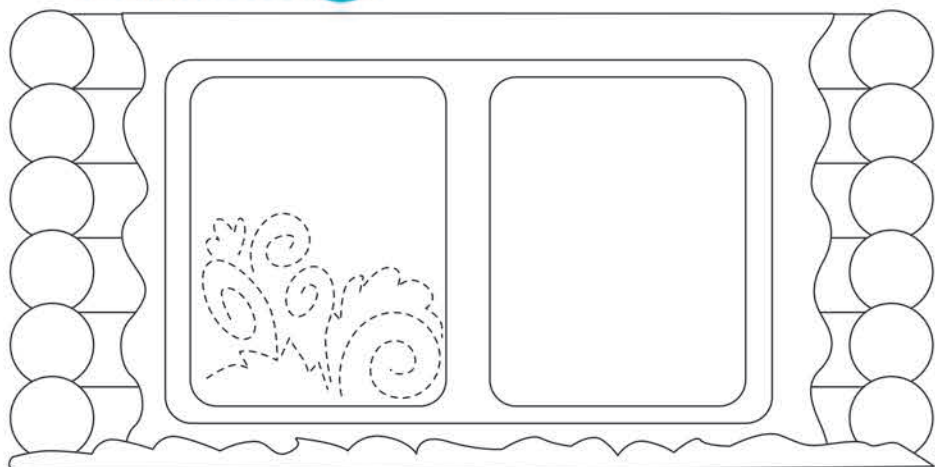
— Привет, ребята! Вы любите рисовать? Как здорово, особенно зимой, когда на улице очень холодно, взять карандаши в руки и заняться рисованием. Так мы и сделаем. Запасайтесь цветными карандашами и вперед!

Зимнее рисование

Задание 1

Нарисуй узоры на окнах.

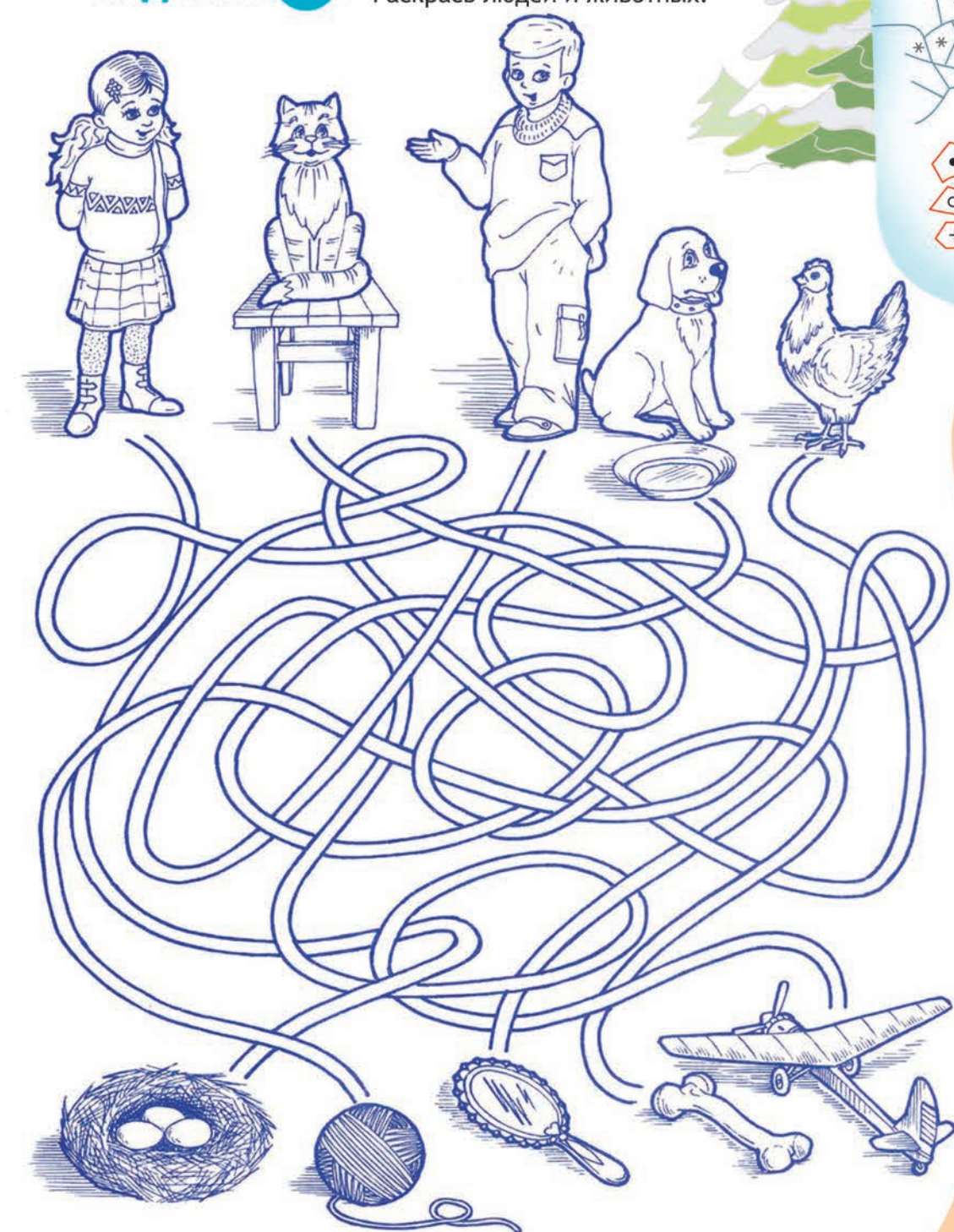

Разгадай загадку

Без рук, а узоры на окнах рисует _____

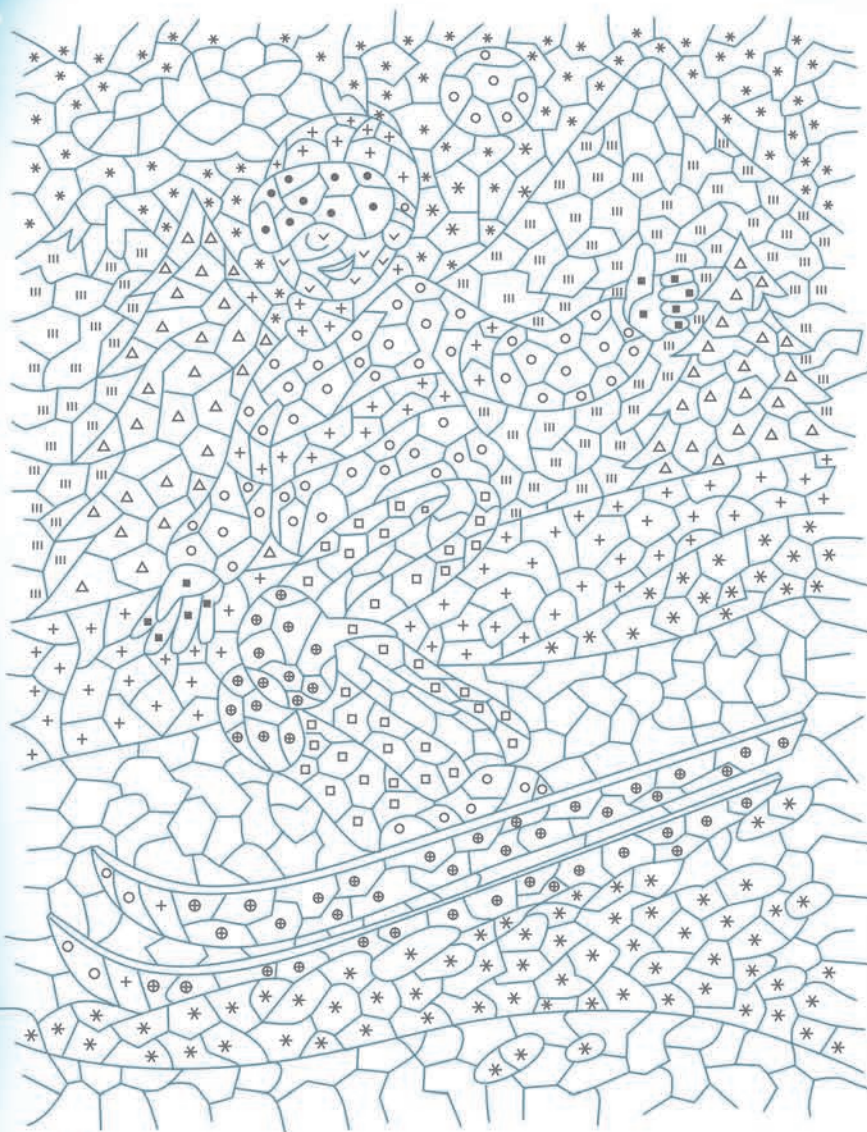
Задание 3

Помоги каждому найти свою вещь.
Раскрась людей и животных.

Задание 2

Раскрась рисунок.
Что на нем изображено?

• Черный	* Голубой	■ Серый
○ Желтый	□ Синий	■ Фиолетовый
+ Красный	△ Зеленый	✓ Розовый
⊕ Оранжевый		

Задание 4

Дорисуй снежинку

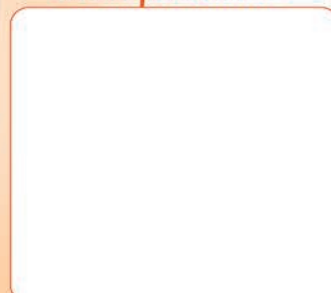
Задание 5

Разгадай загадки.
Ответ нарисуй.

Бегут по дорожке
доски да ножки.

Он всю зиму в шубе спал,
лапу бурую сосал.
А, проснувшись, стал реветь,
это зверь лесной...

Едва повеяло зимой,
они всегда с тобой.
Согреют две сестрички,
зовут их...

Неля Шиманская

Правдивость лучше всего

— Разве ты потерял свое место? Как это случилось, сыночек?

— Я думаю, мама, что это случилось исключительно по моей небрежности. Я вытирал пыль в магазине и вытирал очень поспешно. При этом задел несколько стаканов, они упали и разбились. Хозяин очень рассердился и сказал, что он не может больше сносить мою необузданность. Я упаковал вещи и ушел. Мама была этим очень озабочена.

— Не беспокойся, мама, я найду другую работу. Но что мне сказать, когда спросят, почему я с прежней ушел?

— Всегда говори правду, Иаков. Ты же не думаешь говорить что-нибудь другое, не правда ли?

— Нет, не думаю, но я думал это скрыть. Боюсь, что, говоря все правдиво, поврежу себе.

— Если человек поступает правильно, то ничто ему не может повредить, хоть бы оно и казалось так. Но Иакову было труднее найти место работы, чем он думал. Он долго искал и наконец нашел. Один молодой человек в красивом новом магазине искал рассыльного мальчика. Но в этом магазине все было так аккуратно и чисто, что Иаков подумал, что его с такой рекомендацией не возьмут. Он подумал, может, скрыть правду. Ведь этот магазин был в другом районе, далеко от того магазина, где он работал, и его никто тут не знал. Но он победил это искушение и прямо сказал владельцу магазина, почему он ушел от прежнего хозяина.

— Я предпочитаю иметь вокруг себя порядочных молодых людей, — сказал владелец магазина добродушно, — но я слышал, что тот, кто сознает свои ошибки, тот их оставляет. Может быть, это несчастье научит тебя быть осторожнее.

— Да, конечно, хозяин, я буду изо всех сил стараться быть осторожнее, — сказал Иаков серьезно.

— Ну, мне нравится мальчик, который говорит правду, особенно тогда, когда она ему может повредить... Добрый день, дядя, заходи! — последние слова он проговорил вошедшему человеку, и когда Иаков обернулся, то увидел своего прежнего хозяина.

— О, — сказал тот, увидев мальчика, — ты хочешь взять рассыльным этого паренька?

— Я его еще не принял.

— Прими его совершенно спокойно. Только смотри, чтобы он не пролил жидкий товар, а сухой товар чтобы не нагромоздил весь в одну кучу, — добавил он, смеясь. — Во всем остальном ты найдешь его вполне надежным. Но если ты не хочешь, то я готов взять его опять с испытательным сроком.

— Нет, я его возьму, — сказал молодой человек.

— О, мама! — сказал Иаков, придя домой. — Ты всегда права. Я это место получил там потому, что рассказал всю правду. Что было бы, если бы мой прежний хозяин зашел, а я рассказал бы неправду?

— Правдивость всегда лучше всего, — ответила мама.

Теплі чоботи вдягаю –
Холодно на вулиці.
З татком ми йдемо до гаю,
Сніг додолу тулиться.

Каже тато, що машини
Теж перевзуваються,
Є для них зимові шини –
Так і називаються.

Якщо вчасно все робити
Досвіду навчаємось,
Будемо щасливо жити,
У добрі з'єднаємось.

Гуси пір'я розгубили –
Все подвір'я стало біле.
А коли набив подушку –
Потекла вода з-під вушка!

Влітку коні спочивають,
Взимку діточок катають.
Коні ці не просять їжі.
Хто ж вони? Звичайно,...

Загадки

З'єднай точки та розмалюй

Раскрась только зимнюю одежду

Лабиринт

Помоги мальчику найти мешок с подарками.

Марія Власюк

Годинниковий МАЙСТЕР

Петрик – допитливий хлопчик, ніщо не може залишитися поза його увагою. Інколи він навіть може запізнитися до школи, бо на своєму шляху зустрів бульдозера або кішку з кошенятами. Але найчастіше Петрик затримується біля одного магазинчика, де працює годинниковий майстер. Цей завжди усміхнений дідусь з чудернацькими окулярами здається йому справжнім чарівником. Годинами Петрик може спостерігати за процесом ремонту годинників. Петрику здавалося, що це все відбувається завдяки тим дивним дідусевим окулярам. Інколи майстер, помітивши, як уважно Петрик спостерігає за ним, давав йому послухати, як тікає відремонтований годинник. А потім удома Петрик мріяв про те, як він виросте і також ремонтуватиме годинники.

Одного разу дорогою зі школи Петрик знову зупинився біля віконечка майстерні. Але майстра тоді не було на місці. Петрик піднявся навшпиньки і помітив, що на столі лежать ті самі «чарівні» окуляри і розібраний годинник. Не думаючи про наслідки, Петрик простягнув руку, схопив окуляри і несправний годинник і помчав додому. Хлопчик дуже боявся, що його помітять, адже ніколи раніше він не робив нічого подібного.

Опинившись у своїй кімнаті, Петрик кинув у куток рюкзак і відразу ж узявся «ремонтувати» годинник. Він поклав його на стіл і почав прикладати до нього окуляри. Але нічого не виходило. Тоді він зачепив окуляри собі за вуха, як це робив майстер. В очах усе розплилося, він навіть не міг розгледіти годинника.

Раптом експеримент Петрика було обірвано здивованим голосом мами:

– Що це ти робиш?

Петрик аж здригнувся. Мама оглянула стола і все зрозуміла.

– Де ти це взяв? – мамин голос звучав лагідно, але твердо. – Зараз же віднеси окуляри і вибачся перед майстром! – прозвучав мамин вирок.

Забравши чужі речі, Петрик поплентався до майстерні. Хлопчик підійшов до віконечка і помітив у ньому майстра. Він розгублено переставляв речі на столі, заглядав під стіл. А Петрик ніяк не міг наважитися щось сказати. Через деякий час майстер підняв очі і запитав:

– Може, ти бачив, де поділися мої окуляри і розібраний годинник?

У відповідь Петрик простягнув руку, в якій стискав загублені майстром речі.

Майстер деякий час уважно розглядав хлопчика, а потім сказав:

– Ти, здається, не схожий на злодія.

Навіщо ти взяв мої речі?

– Я, я... Я просто хотів спробувати так, як ви, ремонтувати годинник.

– Та-ак, – промовив майстер, – але навіщо ти взяв окуляри?

– Ну як же без окулярів? Ви ж цими чарівними окулярами ремонтуєте годинники, я все бачив!

Несподівано майстер засміявся так гучно і щиро, що аж сльози навернулися.

– Пробач, малий, – нарешті заспокоївшись, звернувся він до Петрика. – Зайди-но до мене в майстерню, я тобі щось покажу.

Майстер відчинив двері своєї будки і посадив хлопця на стільчику біля свого робочого столу. Він одягнув свої окуляри і поклав перед собою той самий зламаний годинник. Потім майстер узяв до рук пінцети і поправив ним коліщатка в середині механізму, натягнув пружинки – і раптом коліщатка почали обертатися.

– Ось бачиш, – пояснив майстер, – як відремонтувати годинник. А окуляри мені потрібні лише для того, щоб допомогти моїм стареньким очам чітко бачити дрібні деталі механізму.

– То що, вони не чарівні? – несміливо запитав хлопчик.

– Звичайно, ні. Секрет не в окулярах, а у знаннях і у вмінні, – пояснив майстер. – Якщо будеш старанно вчитися і не будеш лінуватися, то і ти зможеш робити дива.

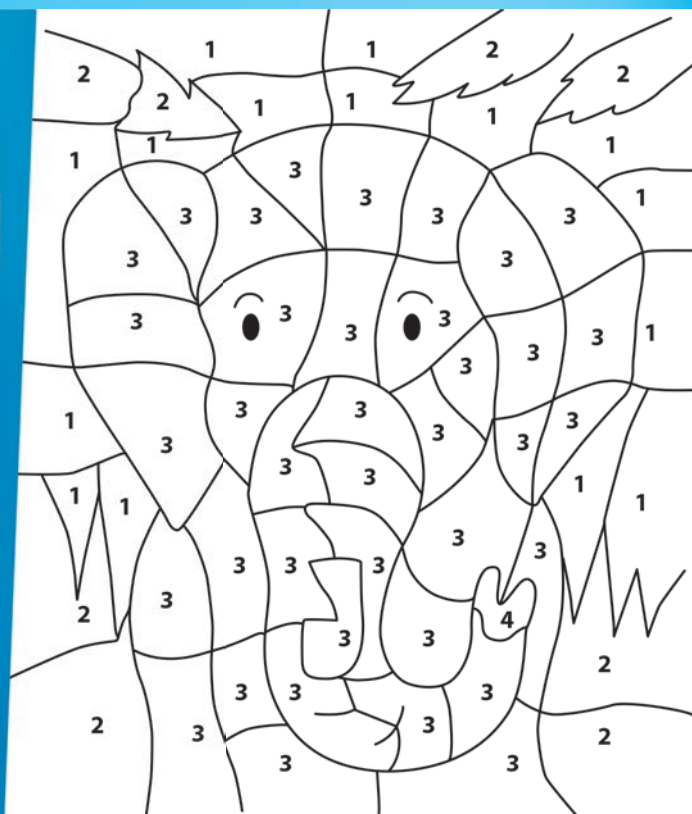
Переступаючи поріг годинникової майстерні, Петрик раптом згадав, що ще щось мав сказати майстру:

– Пробачте, що я взяв без дозволу ваші речі.

– Я розумію, що ти не хотів зробити нічого лихого, – відповів майстер, – але якщо хочеш стати хорошим майстром, більше ніколи не бери без дозволу чужі речі.

Петрик кивнув головою і, попрощавшись, побіг додому.

Він вирішив, що буде старанно вчитися і не буде лінуватися, щоб, коли виросте, також робити дива і приносити радість людям.

Раскрась

1 – голубой
2 – зеленый

3 – светло-серый
4 – розовый

Помоги детям скатиться с горки

Знайди відмінності

Мы с папой учим правила
Дорожного движения.
Чья мудрость их составила –
Достойны уважения.
Те люди позаботились
О нашей безопасности.
И я вложил в блокнотик лист –
Слова особой важности.
Я заучу их наизусть:
«Бог ценит послушание».
Мои друзья услышат
пусть
И обратят внимание.

Редакція газети отримала листи від учнів третього класу Броварської школи. Дякуємо за твори про цікаві пригоди. Ми в кожному номері газети друкуватимемо кілька робіт. «Я навчаюсь у 3 класі Броварської ЗОШ№2. Усім класом ми залюбки читали газету «Скарбничка». Чекаємо її і зараз. Надрукуйте, будь ласка, і мій твір, який я написала на уроці української мови. Дякую. Василенко Ярослава».

Розмова грибочка та дітей

Жив собі в лісі грибочок. А неподалік знаходилося помешкання лісника. Були в лісника син та донька. Одного разу вийшли діти на вулицю, а лісник пішов зрубувати сухі дерева, а нові садити.

Діти почули, що щось грибочок каже, і підійшли до нього. Грибочок промовив:

— Ех, на жаль, я вже старий і скоро помру.

Діти це почули і вирішили доглядати за грибочком, поливати його

водичкою. Грибочок оживав з кожним днем.

Якось дітки підійшли до нього і почули його слова:

— Добрі дітки допомогли мені! Дякую вам, добрі діти, тепер я буду довше жити...

— Будь ласка, грибочку, — відповіли вони.

Батько прийшов додому, діти йому розповіли про допомогу грибочку. Він їх похвалив: «Молодці!»

А грибок і справді жив ще довго...

Василенко Ярослава

Мухомор і Оленя

Був собі Мухомор. Усі його недолюбляли, навіть боялися. Ось підійшло новонароджене Оленя і запитало:

- Хто ти такий?
- Я Мухомор.
- Будемо друзями?
- А ти мене не боїшся?
- Ні. А чому я маю тебе боятися?
- Та так...Добре, будемо.

Мухомор не розповів, що його недолюблюють, бо переживав, що й Оленя не захоче з ним товаришувати. Це ж був перший його друг у житті. Коли вони гралися в лісі, недалеко пробігало Зайченя. Оленя його погукала, щоб разом гратися, але Зайченя втекло.

— А чому Зайченя побігло далі і не захотіло з нами гратися? — запитало Оленя.

Мухомор зізнався, що всі його недолюблюють і бояться.

— Я думав, що ти також не захочеш зі мною товаришувати.

— Ти що жартуєш? Ти ж найкращий у світі друг.

— Правда?

— Так, правда!

Мухомору було важко повірити в те, що в нього з'явився найкращий друг.

І Оленя з Мухомором стали нерозлучними друзями.

Карина Шевченко

Веселий клоун

ЯКИЙ НОВИЙ РІК БЕЗ СЯТКОВОГО СТОЛУ?!

Пропонуємо Вам, дорогі діти, для своїх гостей приготувати ось такі веселі канапки — «клоуни».

Невеличку скибку булки змастіть маслом, розтертим із соком цитрини за смаком, зверху покладіть четвертинку розрізаного по довжині яйця жовтком донизу. Очі вставте із зернят гранату, з моркви зробить ніс, рот і шапочку — з червоного солодкого перцю, чуприну — з перетертого крізь сито жовтка, комірець — із нарізаного соломкою твердого сиру. Навколо «клоуна» канапку посипте нарізаною зеленою цибулькою.

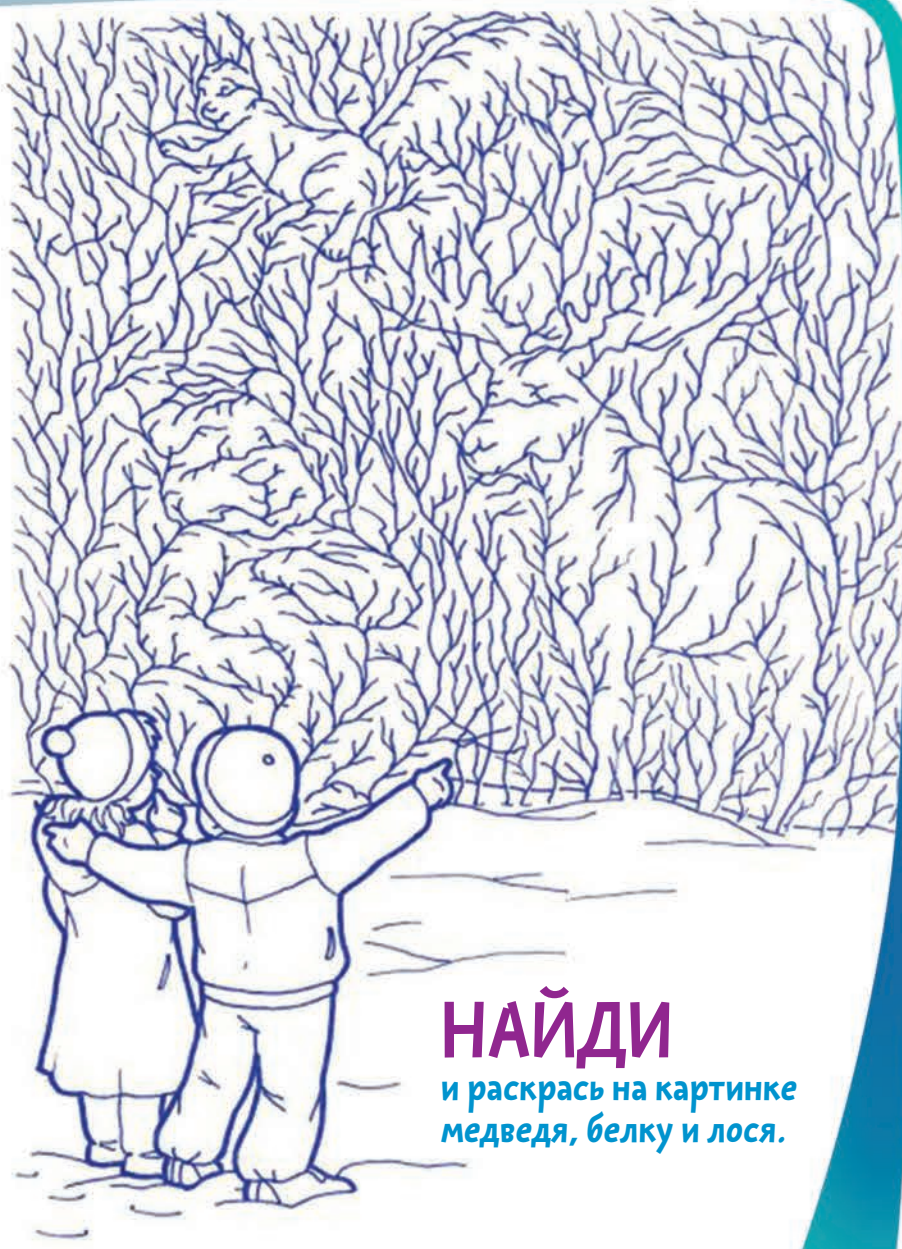
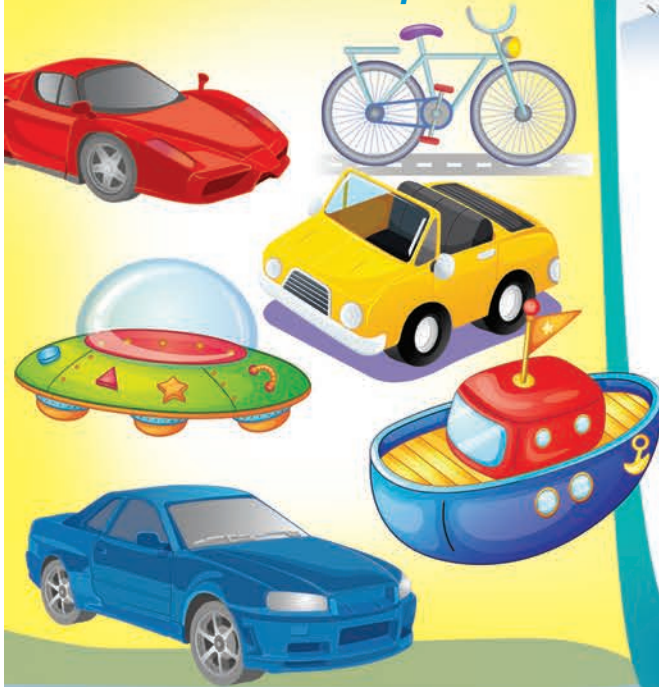

Смачного!

Сегодня ночью выпал снег,
И до сих пор он падает.
Такой ночной сюрприз для всех
Детей особо радует.
Придем со школы – и во двор!
На санках покатаемся
С соседних побелевших гор,
В снежки вновь наиграемся.
В снегу сапожки и пальто,
На шапке – снега бахрома...
Спасибо Господу за то,
Что санки есть и есть зима.

Сколько машин на картинке?

НАЙДИ

и раскрась на картинке
медведя, белку и лося.

Іван Щербак

Морозко

Сергійко й Михась поспішали додому. Вже сутеніло, і сіре небо, вкрите темними хмарами, темнішало. Хлопці й незчулися, як промайнув день.

З настанням снігопадів весела компанія дітлахів обладала пагорб на околиці селища, щоб з'їжджати з гірки, і туди збиралися хлопчики й дівчатка – хто з санчатами, хто з лижами, а хто й просто з іншими предметами, пристосованими для ковзання. От і два брати – Сергійко й молодший Михась – при нагоді приєднувалися до своїх товаришів.

– Ох, напевно, нам перепаде від матусі, – промовив Сергійко.

– Так, – сказав Михасик, – я так замерз, що вже ніг не відчуваю.

Сергійко пильно глянув на брата і всередині ніби щось стиснулося. Обличчя Михася було блідим, а губи стали синюватими.

– Михасю, ти що так сильно замерз? – запитав він.

– Та мені вже давно було холодно, але так хотілося гратися з друзями, що я навіть забув про це, – промовив Михась. – У мене й чобітки геть мокрі, коли з'їжджав з гірки, то потрапив у замет. От і набрав повно снігу, а він розтанув, і ноги стали мокрі.

– А чому мені нічого не сказав? Ох, напевно, нас сваритимуть. Ти ж ледве йдеш! Так ми й до ночі не встигнемо. Давай-но поквапимось.

– Я не можу швидше йти, – промовив Михасик. – Я хочу впасти й відпочити.

– Ні, так недобре. Ти ж замерзнеш. Давай-но ти сідай на санчата, а я свої прив'яжу позад твоїх, і ми так швидше дістанемося додому.

Сергійко прив'язав санчата, допоміг братові і поспішив додому.

Стурбована мама зустріла їх біля порога. Сергійко стояв розпашілий з мокрим чубом і намагався щось пояснити матусі. Але мамин погляд спинився на Михасеві, і вона звернулася до Сергійка: «Поясниш усе згодом, зараз поклич тата і допоможи мені».

Вони швидко роздягли Михасика. Ноги його були холодні, бліді, особливо великий палець на лівій нозі. Мама дала йому термометр, щоб зміряти температуру. Тато розтирав холодні ноги Михася шерстяною хустиною. Поступово Михась приходив до тями і ніяково намагався відповідати на запитання. Виявилося, що температура була 34°, а це означало, що Михась сильно переохолодився й обморозив пальця. Великий палець лівої ноги поволі став червонуватим. Мама напоїла Михасика теплим малиновим чаєм, обгорнула ковдрою. Зігрівшись, Михасик заснув.

Сергійко, притулившись до мами, запитав: «Мамо, а якби Михась зразу прийшов додому, то цього б не трапилося?»

– Так, синку. Усе треба робити вчасно. Завтра ми підемо з нашим «Морозком» до лікарні. Гадаю, все минеться, але треба піти до лікаря на обстеження.

– Мамо, вибач, що я, захопившись грою, не догледів брата. Обіцяю, що надалі я буду більш уважним.

– Я вірю й знаю: те, що сталося, буде гарним уроком для тебе й для Михася.

– Я зрозумів, що все треба робити вчасно й бути уважним і пильним.

– От і добре. А зараз треба йти спати. Адже все треба робити вчасно – чи не так?

– Так, це був гарний урок для мене, – сказав Сергійко. – Ну а тепер нам треба спати, щоб завтра мати сили.

Веселый English

A code Шифр

A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z		
15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26		

Task 1

Расшифруй слова
и найди их в сетке
кроссворда.

Task 2

Расшифруй
историю.

19 3 1 18 6

7 12 15 22 5 19

h _ _ _
8 1 20

3 15 3 15 1

8 15 15 4

15 1 20 13 5 1 12

2 15 15 20 19

13 9 20 20 5 14 19

19 15 21 16

S	C	A	R	F	O	I
N	T	C	C	I	A	A
E	H	O	O	D	T	O
T	A	C	O	P	M	C
T	A	H	U	B	E	O
I	L	O	E	S	A	C
M	S	E	V	O	L	G

2 5 1 18 2 15 2 8 1 19 1

19 3 1 18 6 1 3 15 1 20 1 8 1 20

1 14 4 13 9 20 20 5 14 19 9 20

7 15 5 19 6 15 18 1 23 1 12 11

Task 3

Придумай свою зимнюю историю на английском
языке и зашифруй ее. Пусть кто-нибудь из твоих
друзей попробует ее прочитать.

Task 4

Помоги обезьянке
собрать бананы.
Пройди алфавит
по порядку.

H	G	A	E	D
J	I	F	B	C
K	P	Q	W	V
L	O	X	R	U
N	M	Y	S	T
		Z		

Task 5

Открой замок сундука с помощью
шифра и ты узнаешь, какая
любимая вещь короля там лежит.

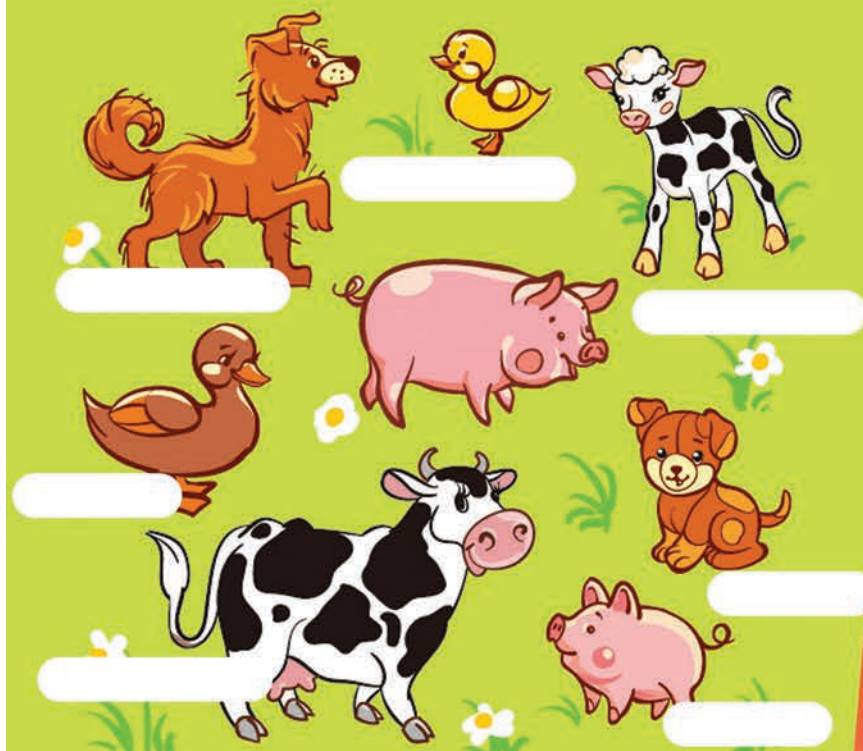
2 15 15 11

1. Зимняя повозка на полозьях.
2. Зимний месяц.
3. Сильный ветер со снегом.
4. Большая куча снега.
5. Ледяная площадка для катания на коньках.
6. Теплая рукавица.
7. Зимний вид спорта.
8. Дерево, которое украшают на Новый год.

Соедини изображения каждого животного с его детенышем. Подпиши их.

Путешествие дождевой капельки

Вот уже несколько дней небо затянуто серыми тучами, а из них льется дождь. На улице гулять в такую погоду не хочется, а дома Даша уже наигралась со всеми игрушками, нарисовала все, что хотела, даже бабушке на кухне помогала. А теперь ей уже все надоело.

— Бабушка, когда уже мама придет? Мне так скучно... Еще этот дождь на улице! Бабушка, ну придумай что-нибудь!

Бабушка выключила утюг и поставила его остывать. Она обняла внучку, и вместе они подошли к окошку.

Бабушка уже улыбалась, глядя на огромные лужи за окном.

— Дашенька, давай попутешествуем вместе с дождевой капелькой!

— Ой, бабушка, я не хочу на улицу. Там холодно.

— А я тебе не сказала, что мы пойдем на улицу. Ведь у нас с тобой есть воображение. Мы используем его и отправимся в путешествие с крохотной дождевой капелькой — вот такой, как на оконном стекле.

— Давай! А что нам нужно будет делать? — Даша воодушевилась, предвкушая что-то интересное.

— Сначала давай немного понаблюдаем за нашей капелькой. Смотри! Наша капелька движется вниз! Ее подтолкнула другая капелька, и теперь они вместе съезжают по стеклу!

— Как в метро на эскалаторе. Правда, бабушка?

— А я бы сказала, как зимой с ледяной горки. Стекло ведь такое гладенькое, без ступенек.

— Хорошо, а что дальше, бабушка?

— Дальше вместе с другими капельками наша Капля спрыгнет с подоконника на землю. Там уже целый ручеек течет вон в ту лужу на углу дома. А оттуда наша путешественница будет готовиться к воздушному полету. Смотри, какой ветер — деревья шумят, качаются.

— Бабушка, так погода же нелетная! Какой может быть полет? Ведь мама задерживается из-за нелетной погоды!

— А ты посмотри вон туда, — бабушка показала Даше на клочок просветлевшего пространства среди серых туч, — ветер не напрасно так старается. Скоро он разгонит тучи, выглянет солнышко, и наша путешественница вместе со своими подружками переоденется в форму пара и полетит высоко-высоко.

— Ух ты! Может быть, она полетит в Болгарию, куда уехала наша тетя Наташа... А может, в село, к бабушке Гале, — девочка мечтательно посмотрела вдаль. — А там она куда денется?

— Там она сначала поселится в красивом белом облаке. Это облако может путешествовать по всему миру, пока не соединится с другими облаками в серую тучу. И наконец где-нибудь совершит снова свой удивительный прыжок на землю, вместе с другими своими подружками.

— И это будет дождь!

— А может быть, и снег. Тогда это будет уже не прыжок, а замечательный хоровод веселых снежинок, — улыбнулась бабушка.

— Ой, бабушка, смотри — солнышко выглянуло! Значит, наша капелька уже собирается в полет! А можно и мне на улицу?

Ольга Бокова

Сюрприз для золотошукачів

Назар і Тимко дивилися телепередачу про золотошукачів.

– Слухай, а чом би і нам не спробувати пошукати золото? Давай візьмемо в сараї лопати, підемо за село і там спробуємо покопати біля річки. Тільки нехай це буде нашим секретом, – запропонував другу Тимко.

Сказано – зроблено! І ось вже два золотошукачі взялися до роботи. Копати було нескладно, але нічого схожого на золото їм не траплялося.

– Напевно, ми не там копаємо, – припустив Назар, – давай пошукаємо інше місце.

– Ти знаєш, я вже їсти хочу, – зізнався Тимко, – давай спочатку повернемося в село і пообідаємо.

Назар погодився. Настрій у них відразу ж піднявся, адже мама збиралася на обід приготувати вареників.

– Звідки це ви з лопатами? – несподівано окликнув їх позаду знайомий голос.

Це був їхній друг Іванко. Брати перезирнулися. Сказати чи не сказати другу про секрет?

– Давай скажемо йому, – шепнув Назар, – він нас не видасть.

І хлопці розповіли Іванку про свій план.

– Слушайте, сьогодні мені сестра сказала, що бачила багато золота прямо на землі, – пошепки повідомив Назару і Тимку Іванко. Брати перезирнулися. Невже таке може бути?!

– Гаразд, скажи Тоні, нехай відведе нас туди відразу після обіду, – сказав старший брат Назар.

– Після обіду не зможе. Якщо хочете, я попрошу її відвести нас туди просто зараз.

Братам нічого не залишалося, як погодитися. Вони дочекалися свого друга у супроводі сестри.

– Пішли, золотошукачі, я вас довго не затримаю.

Хлопці слідом за Тонею повернули в бік гаю.

– Невже в гаю доведеться копати? І як ми самі не здогадалися? – пробурмотів Тимко.

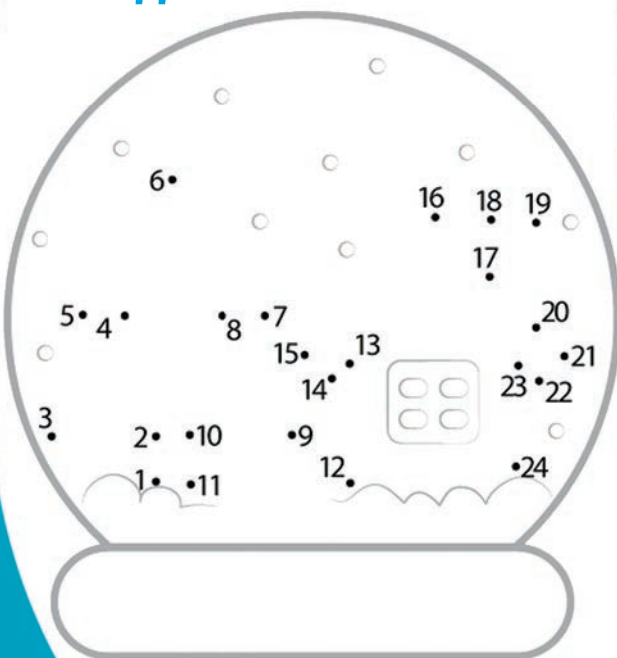
– Ти що, забув? – заперечив йому Назар. – Тоня казала братові, що золото прямо на землі лежить.

– Так навіщо ж ми несемо лопати? – запитав Тимко.

– Що ви там бурчите собі під ніс? – запитала з усмішкою Тоня, – швидше заходьте в гай, поки сонечко за хмаринку не зайшло. І дивіться, як сяє золото під ногами.

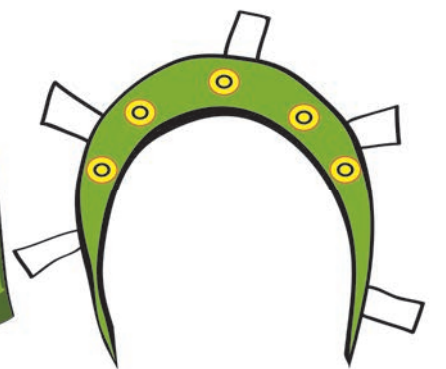
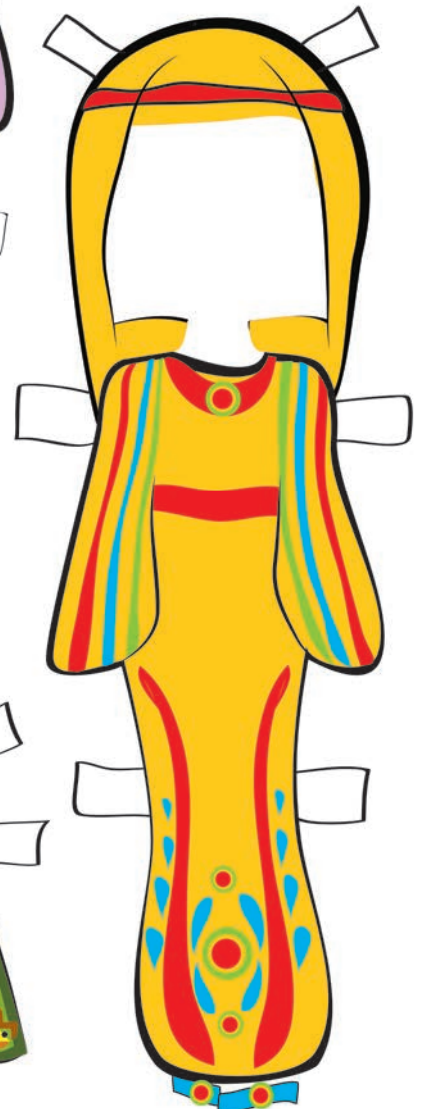
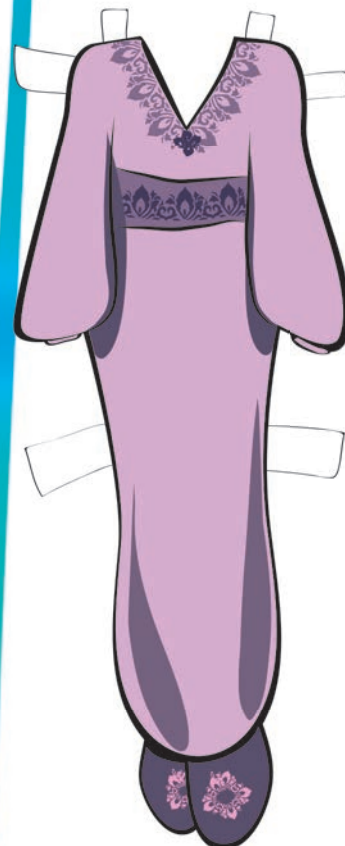
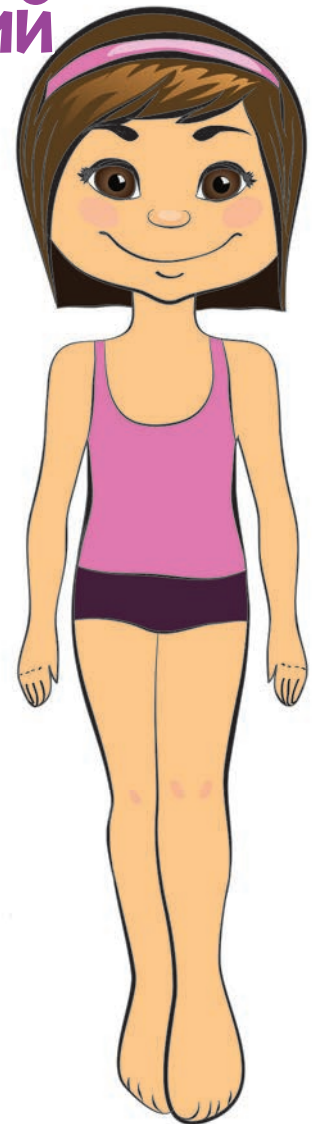
Хлопці поспішили за дівчинкою. Вони увійшли до гаю і завмерли від захвату. Оце так сюрприз! У них під ногами в сонячних променях сяяв, як справжнє золото, суцільний килим з опалого золотого листя. А потім вони довго сміялися над собою, що не здогадалися, про яке золото говорила Тоня. А ще їм захотілося зробити золотий дощик – вони брали листя в оберемки і кидали його над собою. Назад вони йшли у хорошому настрої. А ще діти згадали, що в Біблії написано про обіцяне Богом місто для спасених, де будинки і вулиці будуть з чистого золота. Оце буде краса!

Соедини по точкам

Особливий одяг

Виріжте зображення дівчинки. Наклейте його на картон, потім знову виріжте. Потрібно акуратно вирізати і одяг для дівчинки. Використовуючи цей гарний одяг, ви можете грати в цікаву гру. У такому одязі ходили дівчатка в біблійні часи.

Автор та ілюстратор: Марія Бадардінова

Аля Гоєва

Єлизавета Пихтіна, 10 років

Вікторія Борисяк, 9 років

Валентин Вінник, 10 років

Вікторія М'якушко, 9 років

Лілія Лопатинська, 10 років

Діма Гуцал, 5 років

Діана Харечко, 10 років

Анастасія Андрушко, 9 років

Валентин Войціцький, 10 років

Катерина Войціцька, 7 років

Юлія Івашко, 10 років

ВА МАЛЮКИ Дивіться... hope.ua

...в новому форматі

Шукайте ТК «Надія» в кабельних мережах і на супутнику Astra 4A: 5° сх.д., 12 284V, SR 27.500, FEC 3/4

Анастасія Демура, 6 років

Андрій Кошелєв, 11 років

Олександра Стратюк, 9 років

Малюнки читачів

Любі діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на адресу видавництва, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті. (Будь ласка, пишіть ваші прізвища розбірливо, бажано друкованими літерами на зворотному боці).

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво «Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467-50-68
(044) 428-84-38

Відповідальний за випуск: директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Юлія Смаль, Світлана Смаль
Над номером працювали:
Марина Становкіна, Ольга Бокова
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти. Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.

www.lifesource.com.ua